

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในปัจจุบันคนไทยและชาวต่างชาติได้ให้ความสนใจกับการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนเป็นอย่างมาก เพราะในภูมิภาคนี้มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพหลากหลาย เป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ ประกอบด้วย ป่าไม้ น้ำตก ภูเขา เมฆ หมอก น้ำค้าง ความหนาวเย็น และดอกไม้ที่สวยงามแปลกตา มีความอุดมสมบูรณ์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติพันธุ์ที่แตกต่างที่ควรอนุรักษ์ ซึ่งมีทั้งความโดดเด่น แปลก แตกต่าง น่าตื่นตา ตื่นใจ เป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ประกอบทั้งในภูมิภาคนี้มีเส้นทางสำหรับการท่องเที่ยวได้หลากหลายเส้นทาง ซึ่งมีทั้งความสะดวกและแปลกแตกต่างกันไป ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเลือกเส้นทางที่จะท่องเที่ยวซ้ำได้จากหลากหลายเส้นทาง เช่น เส้นทางรถยนต์ มีถนนจากแม่สาย (ประเทศไทย) สู่เชียงตุง (พม่า) ไปยังด้าลอ (จีน) และยังต่อไปยังสิบสองปันนา จากห้วยทรายสู่สิบสองปันนาซึ่งเป็นเส้นทางที่สะดวกและมีศักยภาพในการท่องเที่ยวสูง ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางสู่แหล่งท่องเที่ยวได้สะดวกและปลอดภัย เส้นทางเรือ ท่าเรือจากเชียงรุ่งถึงหลวงพระบาง เชื่อมระหว่างจีนตอนใต้ - พม่า - ลาว - เชียงราย ถึงหลวงพระบาง โดยมีภาคเอกชนเดินเรือตามลำน้ำโขง ใช้เวลาประมาณ 8 ชั่วโมง เป็นเส้นทางที่สวยงาม มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจตลอดสองฝั่งแม่น้ำที่นักท่องเที่ยวสามารถแวะ เยี่ยมชมได้ นอกจากเส้นทางที่กล่าวมาแล้ว เส้นทางทางอากาศก็เป็นอีกเส้นทางหนึ่งที่สะดวกรวดเร็วและนักท่องเที่ยวสามารถเลือกต่อกับเส้นทางอื่นๆ ได้หลากหลายรูปแบบ โดยมีสนามบินในจังหวัดเชียงใหม่และเชียงรายของประเทศไทยเป็นศูนย์กลางร่วมด้านการท่องเที่ยว มีการบินเชื่อมโยงไปยังประเทศอื่นๆ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงเหล่านี้

อย่างไรก็ตามพื้นที่ส่วนนี้เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพและมีความเสี่ยงจากการได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกันก็มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ชุมชนในท้องถิ่น ดังนั้นการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนแห่งนี้ ก็คือการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative tourism) เป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลกระทบเชิงลบให้กับแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีการควบคุมกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการ

ท่องเที่ยวโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายด้านการท่องเที่ยวต้องวางกรอบแนวคิดในการท่องเที่ยวดังกล่าว ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์จะเป็นการนำเสนอในลักษณะการเรียนรู้ ด้านศิลปะ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ งานฝีมือ ลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น รวมทั้งการติดต่อกับคนในท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นการท่องเที่ยวที่จะเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ในแต่ละสถานที่ รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวในการให้ความรู้ ความเข้าใจด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การสร้างอารมณ์ที่สุนทรีย์ และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่น

ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนในงานวิจัยชุดนี้เกิดขึ้นจากการค้นหาความคาดหวังและการรับรู้จริงของนักท่องเที่ยวในเส้นทางในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน กล่าวคือ การศึกษาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนจากความคาดหวังของนักท่องเที่ยวจะช่วยให้ผู้ประกอบการในภาคเอกชนและผู้บริหารในภาครัฐนำข้อมูลต่างๆ ไปพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนให้สามารถตอบสนองความคาดหวังของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ และจากการรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนจะช่วยให้ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและภาครัฐสามารถแก้ไขปรับปรุงในสิ่งที่นักท่องเที่ยวรับรู้ในประเด็นที่ไม่ดีหรือมีปัญหาและดำรงรักษาในประเด็นที่นักท่องเที่ยวที่รู้ว่าดีแล้ว และจากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนจะทำให้ทราบถึงประเด็นที่นักท่องเที่ยวพอใจหรือไม่พอใจ ซึ่งนำไปสู่การแก้ไขประเด็นปัญหาที่นักท่องเที่ยวไม่พอใจและดำรงรักษาในประเด็นที่นักท่องเที่ยวพอใจอยู่แล้วซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน

นอกจากนี้งานวิจัยชุดนี้ยังมุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการมาท่องเที่ยวยังลุ่มแม่น้ำโขงนี้ โดยตัวแปรที่ศึกษาคือ ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว และการรับรู้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแผนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และไม่ทำลายสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการท่องเที่ยวในแถบลุ่มแม่น้ำโขงแห่งนี้

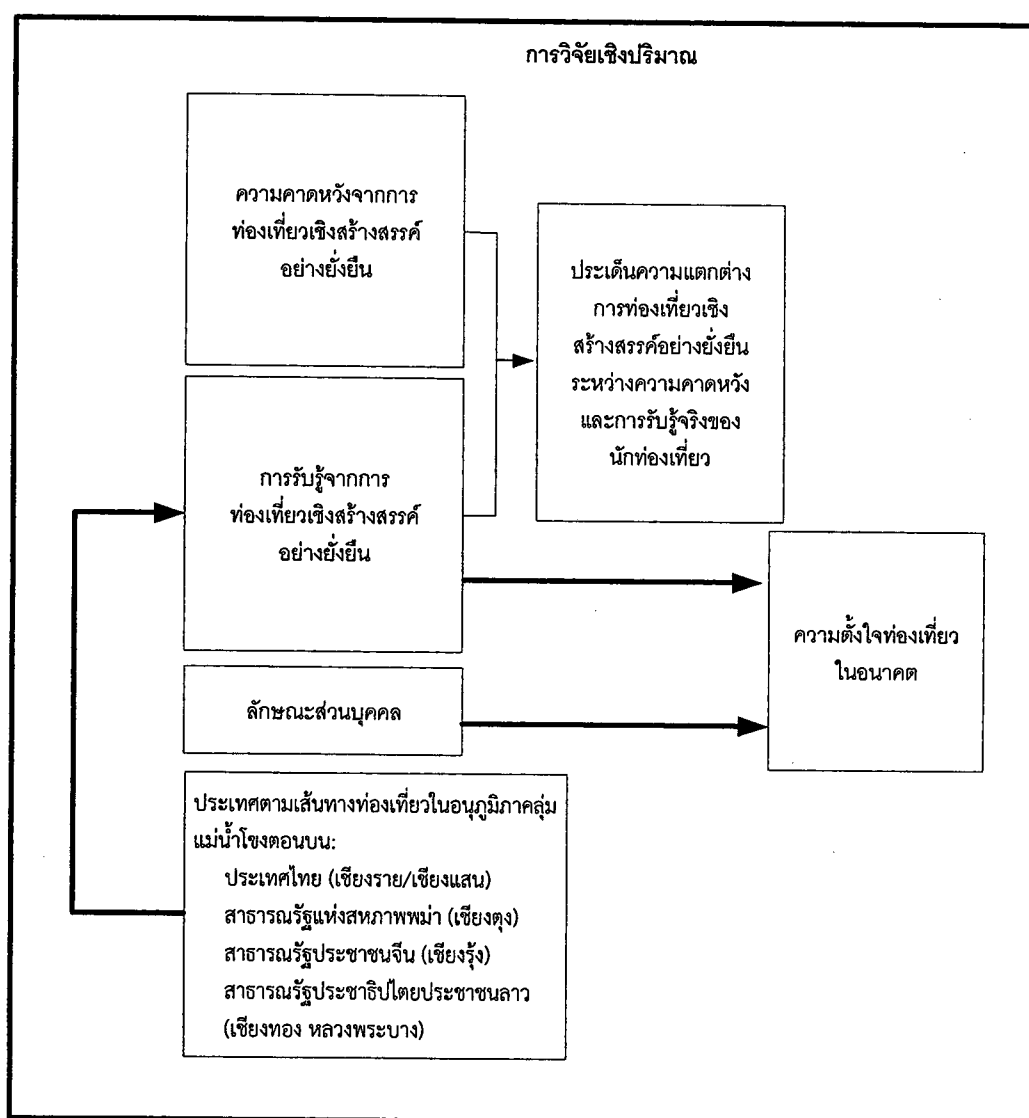
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน เพื่อตอบสนองช่องว่างระหว่างความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนของประเทศไทย (เชียงแสน) สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า (เชียงใหม่) สาธารณรัฐประชาชนจีน (เชียงรุ่ง) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (เชียงทอง หลวงพระบาง) โดยมีวัตถุประสงค์ย่อย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคตตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

2. เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน
3. เพื่อศึกษาการรับรู้ต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนมีอิทธิพลต่อความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคตในภาพรวมตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน
4. เพื่อศึกษาการรับรู้ต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน โดยจำแนกตามประเทศ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะส่วนบุคคลต่างกัน มีความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคตตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนแตกต่างกัน
2. นักท่องเที่ยวมีความคาดหวังและการรับรู้ต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนแตกต่างกัน
3. การรับรู้ต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน มีอิทธิพลต่อความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคตตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน
4. นักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวในประเทศที่แตกต่างกัน ประกอบด้วย เชียงแสน (ประเทศไทย) เชียงตุง (พม่า) (เชียงรุ่ง) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (เชียงทอง) มีการรับรู้ต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ในงานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณโดยศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวโดยเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน รวมทั้งศึกษาถึงความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคต

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยเชิงปริมาณ ประกอบด้วย

1.1 ตัวแปรอิสระ คือ (1) ความคาดหวังจากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน (2) การรับรู้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน (3) ลักษณะส่วนบุคคล (4) ประเด็นการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนจากช่องว่างความต่างระหว่างความคาดหวัง และรับรู้จริงของนักท่องเที่ยว

1.2 ตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคต

2. พื้นที่การวิจัย อนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน ซึ่งประกอบด้วย (1) ประเทศไทย (เชียงราย/ เชียงแสน) (2) สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า (เชียงตุง) (3) สาธารณรัฐประชาชนจีน (เชียงรุ่ง) (4) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (เชียงทอง หลวงพระบาง)

3. รายละเอียดการดำเนินกิจกรรม

(1) ลงพื้นที่สำรวจเส้นทางอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน เพื่อศึกษาโดยให้นักท่องเที่ยวตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ประเทศไทย (เชียงราย/ เชียงแสน) สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า (เชียงตุง) สาธารณรัฐประชาชนจีน (เชียงรุ่ง) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (เชียงทอง หลวงพระบาง)

(2) การวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่เป้าหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูล

(3) กำหนดแนวทางการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนในเส้นทางการท่องเที่ยวใน อนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง ในพื้นที่จากประเทศไทย ไปยังพม่า จีน และลาว

(4) บูรณาการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนเข้ากับโครงการอื่น

นิยามศัพท์

1. เส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน หมายถึง เส้นทางท่องเที่ยวระหว่าง อำเภอเชียงแสน ประเทศไทย อำเภอเชียงตุง ประเทศพม่า เมืองเชียงรุ่ง ซึ่งปัจจุบันเรียกว่าสิบสองปันนา ประเทศจีน และเมืองเชียงทอง ซึ่งปัจจุบันเรียกว่าหลวงพระบาง ประเทศลาว ซึ่งนิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยเส้นทางรถยนต์ และทางเรือ

2. การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative tourism) หมายถึง เป็นการนำเสนอการท่องเที่ยวตามเส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน โดยมีลักษณะการเรียนรู้ร่วมกันด้านศิลปะ มรดกทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ งานฝีมือ และเน้นการนำเสนอการท่องเที่ยวที่บ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นแต่ละสถานที่

3. การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Sustainable tourism) หมายถึง เป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการท่องเที่ยวทางด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสำหรับการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน

4. การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน (Sustainable creative tourism) หมายถึง เป็นการสร้างสรรค์การนำเสนอการท่องเที่ยวในลักษณะการเรียนรู้ด้านศิลปะ มรดกทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ งานฝีมือ ลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นโดยมุ่งให้เกิดความยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสำหรับการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.1 การสร้างสรรค์ด้านเศรษฐกิจ (Creative economy) หมายถึง การรวมกลุ่มของชุมชนเพื่อการขายสินค้าเชิงเกษตร สินค้าหัตถกรรมสินค้าเกษตรแปรรูป ซึ่งก่อให้เกิดรายได้อันเนื่องมาจากการรวมกลุ่มของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.2 การสร้างสรรค์ด้านสิ่งแวดล้อม/ธรรมชาติ (Environment/Natural) หมายถึง กิจกรรมความร่วมมือในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในภูมิทัศน์ที่มีความเป็นธรรมชาติและอากาศที่บริสุทธิ์ในแหล่งท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.3 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecological tourism) หมายถึง การเรียนรู้ การมีส่วนร่วม จากนักท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.4 สร้างสรรค์การอนุรักษ์วัฒนธรรม (Cultural heritage reservation) หมายถึง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรม บำเพ็ญประโยชน์ การเรียนรู้ และกิจกรรมนันทนาการ ในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.5 ความเป็นของแท้/ดั้งเดิม (Authenticity) หมายถึง เส้นทางท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบนการดำรงชีวิตของชุมชนยังมีความดั้งเดิม รวมทั้งการแต่งกายของผู้คน ลักษณะบ้านเมืองยังคงความดั้งเดิม และความเป็นธรรมชาติยังคงความบริสุทธิ์ไม่ถูกทำลาย

4.6 นวัตกรรมการท่องเที่ยว (Tourism innovation) หมายถึง มีการสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ มีการบูรณะ และการปรับปรุงการให้บริการอย่างต่อเนื่องในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Human interaction) หมายถึง ความมีอัธยาศัยไมตรี ความเป็นมิตร และความเต็มใจให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.8 การเดินทางและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural travel and tourism) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม/ประวัติศาสตร์ที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์มีประเพณีเทศกาลต่างๆ สถาปัตยกรรม ศิลปหัตถกรรม อาหารท้องถิ่น ที่ดึงดูดความสนใจและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.9 แหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Destination) หมายถึง การปรับภูมิทัศน์ของเมือง บ้านเรือน วัฒนธรรมท้องถิ่น ให้มีอัตลักษณ์แบบดั้งเดิม โดดเด่นดึงดูดใจในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

4.10 คุณภาพการท่องเที่ยวแนวชายแดน หมายถึง ความสะดวกรวดเร็วในการข้ามชายแดน ความหลากหลายและคุณภาพของอาหาร และสินค้าที่จำหน่ายตามแนวชายแดนในเส้นทางท่องเที่ยวอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

5. ความคาดหวัง (Expectation) หมายถึง ความต้องการที่ลูกค้าคาดหวังก่อนการท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนในเส้นทางอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

6. การรับรู้ (Perception) หมายถึง ระดับการรับรู้จริงภายหลังการท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนในเส้นทางอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

7. ความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยว หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคาดหวังก่อนการท่องเที่ยวน้อยกว่าการรับรู้จริงต่อการท่องเที่ยวในเส้นทางอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

8. ความไม่พึงพอใจต่อการท่องเที่ยว หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคาดหวังก่อนการท่องเที่ยวมากกว่าการรับรู้จริงต่อการท่องเที่ยวในเส้นทางอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน

9. ความตั้งใจท่องเที่ยวในอนาคต หมายถึง ความต้องการท่องเที่ยวในอนาคตตั้งใจท่องเที่ยวในเส้นทางอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบนของนักท่องเที่ยว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้ประกอบการธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและภาครัฐสามารถนำข้อมูลจากประเด็นที่นักท่องเที่ยวพอใจหรือไม่พอใจ ซึ่งนำไปสู่การแก้ไขประเด็นปัญหาที่นักท่องเที่ยวไม่พอใจและธำรงรักษาในประเด็นที่นักท่องเที่ยวพอใจอยู่แล้ว

2. การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนจะเพิ่มความสำเร็จให้กับผู้ประกอบการธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และทำให้ชุมชนเพิ่มรายได้

3. การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนจะทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนทั้งชุมชนในด้านการท่องเที่ยว ซึ่งจะนำไปสู่ความร่วมมือในด้านเศรษฐกิจอื่นๆ ด้วย

4. การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนตามเส้นทางท่องเที่ยวจะทำให้มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นและส่งผลกระทบต่อรายได้ของชุมชนมากขึ้น

5. เป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยก้าวไปสู่ความเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการค้าขายในชายแดนภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย เป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและความมีส่วนร่วมของชุมชน ตลอดจนจะเป็นการช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวตระหนักถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวด้วย